

X

УТВЪРЖДАВАМ:

Заповед № 16/16.09.2024 г.

***ПРАВИЛА ЗА АДАПТИРАНЕ НА ДЕТЕТО
В ДЕТСКАТА ГРАДИНА***

На основание: чл. 258, ал.1 и чл. 259, ал. 1 ЗПУО, чл. 31, ал. 1, т.2 и 6 Наредба 15/19 на МОН за статута и професионалното развитие на учителите, директорите и другите педагогически специалисти, чл. 39, ал. 2 и ал. 3 от Наредба № 5/2016 г. на МОН:

Адаптирането е строго индивидуален процес за всяко дете и за неговите родители. За някои деца този период **може да бъде 1 седмица, за други – 1 месец.**

Педагогът и родителите трябва да работят в синхрон, да имат търпение и да подпомагат детето в процеса на адаптация, за да протече той възможно най-бързо и безболезнено.

Към всяко новопостъпило дете се прилага индивидуален подход, като учители и родители участват активно в изпълнението на предварително изготвен индивидуален план за всяко дете. Планът задължително трябва да включва:

- Предварителен разговор с родителите за поетапно приемане на децата в първа възрастова група.
- Предварителна среща на родители, дете и учител
- Предварително запознаване на детето и родителя с условията при които детето ще бъде отглеждано /запознаване със занималнята, помещението за спане, кът за игра и т.н./
- Събиране на предварителна информация за навиците и поведението на детето /заболявания, алергии, вкусове, интереси, любими занимания и др./

- При постъпване на детето от м. септември, през летния период, детето и родителя могат да посещават в рамките на един час двора на ДГ, за да може детето да се запознае със средата.
- В предварителен разговор с родителя се уточнява, неговото присъствие в групата, при условие, че детето е неспокойно. Родителят е длъжен да спазва всички хигиенни норми и правила за добро поведение в ДГ. Престоят на родителя може да продължи от 1 ч. до 3 часа.
- Когато се налага и докато се адаптира, детето може да посещава ДГ до обяд. Когато е по-спокойно – остава за следобеден сън.
- Детето може да вземе в ДГ любима своя играчка, за да бъде по-спокойно.

Детското развитие преминава от общи към все по-диференцирани и самостоятелни прояви.

Целият процес на детско развитие преминава през две условности: **първата** – обективната среда, природно, обществено и социо-културно обкръжение; **втората** – детето с неговата генетична програма.

Ако трябва да обобщим, условията, които оказват влияние върху развитието на малкото дете, а и по-късно, са:

1. Вътреутробни (пренатални и перинатални, които задават основните предположения на бъдещата личност);
2. Грижите за малкото дете и степента на удовлетворяване на основните му биологични нужди (вода, храна, топлина, въздух, сухи пелени)
3. Психологически потребности (внимание, нежност, любов) в ранна възраст;
4. Домашната среда, която родителите осигуряват на детето (стимулирането на специфичните му способности);
5. Ценностите на родителите, които детето „среща всеки ден“.

Симптомите за адаптираното дете са:

1. Детето се разделя самостоятелно и в добро настроение с родителя/родителите, възрастните.
2. По време на престоя в детската градина детето е спокойно. Може често да задава въпроси на учителките – „кога и дали“ ще го вземат от градината, но това са въпроси, с които то очаква да бъде потвърдена неговата сигурност.
3. По време на занимания и игри разказва спокойно за своите родители.
4. Детето остава за следобеден сън
5. При тръгване от детската градина разказва с удоволствие какво се е случило.

НЯКОЛКО ПРАВИЛА ЗА ЗНАЧИМИТЕ ЗА ДЕТЕТО ВЪЗРАСТНИ – РОДИТЕЛИ

- * Подготовката за раздялата да започва вкъщи. На детето може да му се говори за това, че то отива на детска ясла, а родителите – на работа.
- * Родителите трябва да използват любимата играчка, с която детето говори и се чувства сигурно.

- * Спокойният родител води до себе си спокойно дете. Желателно е сутрин то да бъде водено от родителя, който е готов да се раздели с него нежно, спокойно, но твърдо и бързо.
- * Раздялата в детската градина трябва да бъде кратка и насърчаваща детето. Най-добре е родителят сам да помисли за своя ритуал при раздяла. Вероятно детето също ще подсказва какъв да бъде: въздушна целувка, съпроводена с думите „до скоро“, гушкане и целуване, махане с ръка, съпроводено с „до скоро“. Ритуалът ще направи родителя по-уверен и тази увереност ще се предава и на детето.
- * Много важни са емоциите на родителя при раздялата. Колкото по-плах и нерешителен е родителят, толкова по-тревожно ще бъде детето. Не трябва да се тревожи, когато детето плаче. Плачът подпомага нервната система да не се превъзбужда.
- * На детето трябва да бъде обяснено след кое събитие от деня родителят ще го вземе. След като се наобядва или след като се наспи. Така то няма да е тревожно кога и дали ще го вземат, а ще очаква събитието.
- * Не променяйте правилата, които сте въвели при раздяла. Детето има нужда от твърди граници и правила, за да се адаптира бързо. По този начин то се чувства сигурно и спокойно.
- * Направете родителска група за подкрепа между майките, готови да споделят. Когато те обменят помежду си какво от това, което правят, помага на детето им, всяка майка ще научи още доста работещи стратегии.

Напълно забранени за използване от възрастните са:

- * **Упреците към детето – поради незавършен процес на адаптиране;**
- * **Наказанията и насилието върху детето, което тъгува, плаче или е агресивно – поради незавършен процес на адаптиране;**
- * **Лъжата на възрастните към детето при раздяла в детската градина. Например „Влез вътре, аз отивам до ... и ще се върна“ и др.**
- * **Грубо отношение, обиди и използване на висок тон към детето, както от страна на педагозите, така и от страна на родителите.**

ЕТАПИ НА ИГРОВИЯ ПРОЦЕС, СПОМАГАЩ ЗА БЕЗБОЛЕЗНЕНАТА АДАПТАЦИЯ НА ДЕТЕТО

Първи: Детето играе само (липсва взаимодействие), почти не забелязва другите.

Втори: Игра-наблюдение – детето наблюдава действията на възрастните и връстниците и ги наподобява.

Трети: Паралелна игра – децата играят едно до друго, използват почти едни и същи играчки и игрови материали, но не се опитват да си взаимодействат едно с друго.

Четвърти: Асоциативна игра – действайки с играчките, децата от време на време влизат във връзка, разменят материали, извършват някои действия заедно, но липсва стремеж към координиране на взаимодействията по посока на общи епизоди, сюжети или цели.

Пети: Съвместна игра – през цялото време на играта децата осъществяват общ замисъл, постепенно зараждащ се от отделни епизоди, в които има допълващи се роли: майка – дете, продавач – купувач, лекар – пациент.